

валъ на мъртъвъ и го изнели навънъ. Съ това пирътъ се приключилъ, а гоститѣ се приготвили за походъ.

*
* *

Духовитото описание на Севтесовия пиръ отъ Ксенофонта разкрива и друга страна отъ живота и отъ управлението на тракийскитѣ царе. То хвърля свѣтлина върху отношенията на царя къмъ неговия народъ. Последниятъ е билъ принуденъ да издържа всичкитѣ разноси по управлението съ данъци, които изплащалъ въ натура. Както се вижда отъ разказа на Ксенофонта, изплащането на данъцитѣ ставало въ тържествени и опредѣлени дни, когато на царя се поднасяли отъ неговитѣ поданници тѣхни произведения — коне, добитъкъ, храна, предмети за покъщнина и за украса. На царя се поднасяли за данъци въ видъ на подаръци и хора: млади момчета, красиви жени, роби за работа. Той е билъ пълень господаръ на своитѣ поданници, и когато поисквалъ, можелъ дори да ги граби насила и да ги избива.

Сжиятъ историкъ Ксенофонтъ, разказва следното за тракийския царъ Севтесъ II:

Като дете Севтесъ останалъ сиракъ и билъ отгледанъ въ двореца на царъ Медакосъ. Кога той порасълъ, дотегнало му да се храни на чужда трапеза. Еднажъ на обѣдъ той замолилъ Медакоса да му даде войници, за да може

съ тѣхна помощъ да се издигне като самостоенъ владѣтель въ прежната областъ на загиналия си баща. Медакосъ се съгласилъ. Севтесъ постигналъ целта си.

„Сега, — хвалѣлъ се той — азъ живѣя съ моитѣ хора и **ограбвамъ бащината си земя**“.

И не само облагалъ съ данъци и ограбвалъ произволно своитѣ поданици. Тракийскиятъ царъ разполагалъ и съ тѣхния животъ. Той избивалъ немилостиво дори и най-близкитѣ си. За царя Котисъ разказватъ, че въ пиянството си и въ яростта си не знаелъ граници; той на щадѣлъ въ такъвъ случай „нито хората, нито боговетъ“. Той разсѣкълъ на две своята жена, когато я подозрѣлъ въ лошъ животъ. Другъ единъ царъ изболъ очитѣ на шестимата си синове за непослушание.

* *
*

Всички поданици на царя били длъжни при неговия зовъ да му се притекатъ на помощъ съ войска. Благородниците-земевладѣлци трѣбвало да водятъ опредѣлено количество пехота и конница, въоръжени добре. Но отукъ произлизала и слабостта на царската властъ. Всѣки богатъ земевладѣлецъ можелъ да се издигне и съ своята войска да възстане противъ царя. При удобенъ случай къмъ него можелъ да се присѣдини и недоволниятъ народъ. Мнозина, които царятъ поставялъ за свои съуправители въ отдѣлнитѣ области, и тѣ се подигали съ